

\*Αγαπημένοι \*Αδελφοί,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σήμερα θέλω τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος βαθύτερο διαλογισμό ἐπὶ τῶν ὄσων θά σᾶς μιλήσω.

Σήμερα θά δοῦμεν τὸν Νοῦν ὡς Φῶς, Αἰθερικό, Ψυχικό καὶ Νοητικό, ὄχι ὡς \*Υπέρ Φῶς.

\*Ὡς πάρωμεν αὐτό πού ὀνομάζομεν Φῶς εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον. \*Ἡ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη λέγει ὅτι εἶναι, κραδασμοί. Τίνος; Τί εἶναι τὸ κραδαινόμενο καὶ τίς ὁ κραδαίνων; Καὶ γνωρίζομεν ὅτι αὐτὸ τὸ Φῶς ἔχει μίαν πηγὴν. Τὸ Φῶς μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον ἔχει ὡς πηγὴ τοῦ τὸν \*Ἥλιον, ὡστόσο, τὸ Φῶς αὐτό, προελεύσει του ἔχει κάτι πέραν τῆς παχυλῆς ὕλης. Κραδαίνεται ὕλη καὶ παράγει θερμότητα καὶ Φῶς. Αὐτὸ λέγει ἡ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη.

\*Ὡρισμένοι κραδασμοὶ τοῦ Νοῦ πού ὀνομάζεται Αἰθήρ, - ἔτσι τὸν ὀνομάζομεν ἡμεῖς εἰς τὴν ἔρευνάν μας - αὐτοὶ οἱ κραδασμοὶ προερχόμενοι ἀπὸ μίαν πηγὴν τρέχουν κατ'εὐθείαν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς προελεύσεώς των, προσκρούουν ἐπὶ ἐπιφανειῶν καὶ ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ἐπιστρέφουν σὲ μίαν οἰανδήποτε κατεύθυνσιν ἢ ὅποια εὐρίσκεται ἀπέναντι ἢ πλάγια ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο, τὸ εἶδωλό ἐπὶ τοῦ ὀπουλο πέφτουν, καὶ νὰ ἀποκομίζουν τὴν εἰκόνα τοῦ εἰδώλου.

Σκεφθῆτε τώρα, τί θαυμάσιον πρᾶγμα εἶναι τὸ Φῶς.

\*Ἐχομεν μπροστά μας ἕνα δένδρον, γίνεται ὄρατόν ὀπωςδήποτε μέσον τοῦ αὐτοῦ. \*Ὅταν δέν ὑπάρχει Φῶς καὶ εἶναι βαθύ σκοτάδι, τὸ δένδρον εἶναι ἐκεῖ, δέν γίνεται ὄρατόν.

\*Ἐχομεν τὸ Φῶς, δέν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν \*Ἥλιον, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ κάποια ἄλλη πηγὴν, ὄχι ἀπὸ οὐράνιον σῶμα, ἀπὸ ἕνα προβολέα. ἀπὸ τὸ φεγγάρι, τὲς ἴδιες ιδιότητες ἔχει πάντοτε τὸ Φῶς, προσκρούει ἐπὶ τοῦ εἰδώλου, οἰουδήποτε εἰδώλου, δένδρου, σπιτιοῦ, πολυκατοικίας, τῆς θαλάσσης, τῶν βουνῶν καὶ ἐπιστρέφει, ἀφοῦ ἀποκομίσει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἐπιφάνειαν, - προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό - τὴν ἐπιφάνειαν ἐπάνω εἰς τὴν ὅποια ἔχει προσκρούσει, καὶ ἀποτυπώνει μὲ κάθε λεπτομέρεια εἶπα, ὅτι ἔχει πάρη μαζύ του.

\*Ἐχομεν τὸ Φῶς, ἀπέναντι μας ἔχομεν ἕνα ἀντικείμενον, ἕναν οἰκοδόμημα, πέφτει τὸ Φῶς, ἡμεῖς βλέπομεν τὸ οἰκοδόμημα αὐτό. \*Ἄν πλάι μας ἔχομεν ἕνα καθρέφτην καὶ κάποιος κοιτάζει στὸν καθρέφτην πού ποτὲ δέν ἔχει δεῖ τὸ οἰκοδόμημα, πίσω του, στὴν πλάτη του, τὸ βλέπει τὸ οἰκοδόμημα διότι θά ἔχη τὴν ἀπεικόνισίν του ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καθρέφτου. \*Ἄν στὴν θέσιν τοῦ καθρέφτου ἔχομεν ἕνα λευκὸ τοῖχο, δέν θά δοῦμεν τὸ εἶδωλό ἐκεῖ. \*Ἡ κάτι ἄλλο, ὄχι διότι δέν εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ διότι δέν μᾶς τὸ παρουσιάζει. Οἱ κραδασμοὶ τοῦ φωτός πού ἀποκομίζουν τὴν εἰκόνα τοῦ εἰδώλου εἶναι ἐκεῖ, ἀπορροποῦνται ὅμως ἀπὸ ὀρισμένα ἀντικείμενα, δέν τὰ ἀντανακλοῦν γιὰ νὰ γίνουν ὄρατά.

\*Ὅστε τὸ Φῶς εἶναι, ὀρισμένοι κραδασμοὶ αἰθέρος πού ἔρχονται ἀπὸ κάποια πηγὴν, ταξιδεύουν, ὑπακούουν ἀσάλευτους νόμους καὶ ἔχουν ὀρισμένες θαυμάσιες ιδιότητες, προσκρούουν ἐπὶ ἐπιφανειῶν καὶ ὀτιδήποτε παρουσιάζει αὐτὴ ἢ ἐπιφάνεια τὸ μεταφέρουν. Δέν εἰσχωροῦν ὅμως εἰς τὰ ἀντικείμενα, εἰς τὰ εἶδωλα διὰ νὰ μεταφέρουν κάτι πέραν τῆς ἐπιφανείας ἐπὶ τῆς ὀποίας προσκρούουν. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὑλικὸν Φῶς.

Καὶ ἔχομεν κραδασμοὺς πῶς ὕψηλους ἀπ'αὐτοὺς πού ὀνομάζομεν Φῶς καὶ πῶς χαμηλοῦς. Εἰς τὴν κλίμακα τῶν κραδασμῶν ἕνας πολὺ πολὺ μικρὸς ἀριθμὸς κραδασμῶν εἶναι τὸ Φῶς, τὸ παχυλὸ ὑλικὸ Φῶς γύρω μας. Πῶς χαμηλά, μπορεῖ νὰ εἶναι θερμότης χωρὶς νὰ εἶναι Φῶς. Πῶς ψηλά, κάτι ἄλλο, καὶ τέτοιους αἰθερικοὺς κραδασμοὺς τοὺς ἔχομεν σὸν μαγνητισμό, ἠλεκτρισμό καὶ πολλὰ ἄλλα πρᾶγματα τὰ ὀποῖα ἢ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη σὰς τώρα θά ἀνακαλύψη.

\*Ὅστόσο, τὸ Φῶς ὀπως τὸ γνωρίζομεν μέσα στὸν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων εἶναι κάτι θαυμάσιον καὶ εἶναι θεῖα ἔκφρασις. Θά ἔλεγα ἢ πῶς χαμηλὴ μέσα στὴν παχυλὴν ὕλην, ἔκφρασις τῆς θεῖας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας, Παναγαθότητος καὶ Βουλήσεως καί,

μόνον τυφλοί τόν Νουν δέν μπορούν νά τό ἴδουν αὐτό. Μία ἰδιότης αὐτοῦ τοῦ φωτός, ἑτέρα, δίδει τήν ζωήν.

Μπορεῖτε νά ἀντιληφθῆτε ἕναν κλανήτην χωρίς φῶς, πάνω στόν ὁποῖον νά ἀναπτύσσονται φυτά, ζωά, νά εἶναι ἡ ζωή ἑκδήλος;

Μελετᾷ ἡ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη τώρα, τό μεγάλωμα ὠρισμένων φυτῶν, κάτω ἀπό ὠρισμένο φῶς, πιά πολύ, πιά λίγο, φῶς μέ διάφορα χρώματα καί βλέπει τέες διαφορές. Ὡστε βλέπομεν τό φῶς τώρα καί ὡς ἀπαραίτητον διά τό φαινόμενον τῆς ζωῆς, ὡστόσο, δέν θά κάμετε τό σφάλμα πού κάμνουν ὠρισμένες ἀνατολικές σχολές μελέτης, νά πιστεύουν ὅτι ὁ ΘΕΟΣ εἶναι τό φῶς; Δέν εἶναι. Εἶναι ἰδιότης τοῦ ΘΕΟΥ. Ζωογόνο; Ναί, ὄχι ὁ ΘΕΟΣ.

Ὡστε μελετοῦμεν τώρα τό φῶς σάν μέσον συντηρήσεως τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς εἰς τό φυτικόν, ζωϊκόν βασίλειον καί ὡς μέσον νά ἀντιληφθοῦμεν τήν ὑπαρξιν ἀντικειμένων μιά καί προσκρούει πάνω στήν ἐπιφανείαν των καί μᾶς μεταφέρει τοῦ εἰδώλου τήν εἰκόνα.

Σέ προηγούμενα μαθήματα εἴχαμεν πεῖ ὅτι, βλέπω θά πῆ ἀποτύπωσις μῆς μικροσκοπικῆς εἰκόνας, ἑνός εἰδώλου ἀπέναντί μας τήν ὅποσαν δημιουργήσεν δέση φως ἡ ὅποια ἔχει πέσει ἐπί τῆς ἐπιφανείας τοῦ εἰδώλου, ἔχει ἐπιστρέφει, προσκρούει πάνω στόν ὀφθαλμόν μας καί ἀφήνει μίαν μικροσκοπικήν εἰκόνα εἰς τόν ὀφθαλμόν. Καί τέλος ἕνας ἐρεθισμός εἰς τό ὀπτικόν νεῦρον, ἐρεθισμός σέ κέντρον τοῦ ἐγκεφάλου καί τό μυστηριώδες ἐγώ, ὁ ἑαυτός μας εἰς τήν κατωτάτην του ἑκφρασιν ὡς προσωπικότης, παρούσα προσωπικότης ὄχι μόνιμη προσωπικότης, λέγει βλέπω, καί ἀντιλαμβάνεται τήν ὑπαρξιν μέσον τῆς δράσεως τοῦ γύρω του κόσμου.

Σ' αὐτό τό σημεῖον τοῦ τί εἶναι ὄρασις, τό φαινόμενον τοῦ βλέπω, θέλω νά μελετηθῆ προσεκτικά. Καί ποῖα ἡ σχέσις τοῦ βλέπω μέ τό φῶς τούς αἰθερικούς αὐτούς κραδασμούς μέσα εἰς τόν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων.

Ἄν μέ τήν Βούλησίν μας, σταματήσωμεν τούς κραδασμούς αὐτούς, ἕνα ἀντικείμενον προστά μας θά γίνῃ ἀόρατον. Μερικοί μύσται εἰς τήν Ἀνατολήν μπορούν νά τό κάμουν αὐτό καί νά ἐξαφανίσουν ἀπό τήν ὄρασιν τῶν Ἀνθρώπων διάφορα ἀντικείμενα, ἡ, μπορούν ἐπίσης νά δημιουργήσουν τέες εἰκόνας μέσα εἰς τόν αἰθέρα, νά τέες ἐκτοξεύσουν, ἀποτυπώσουν ἀπ' εὐθείας μέσα εἰς τόν ἐγκέφαλον, ὕλικόν ἐγκέφαλον τῶν ἀνθρώπων, νά δημιουργήσουν τόν ἐρεθισμόν ἐκεῖ πού θά δημιουργοῦσε τό ὀπτικόν νεῦρον, καί οἱ ἄνθρωποι γύρω τους νά βλέπουν ὅτι μέσον τῆς εἰδωλοπλαστικῆς ἀποστέλλει ὁ μύστης. Αὐτά τά φαινόμενα εἶναι πολύ συχνά εἰς τήν Ἀνατολήν.

Ἐχομεν τό φῶς ὡς τό γνωρίζωμεν σήμερα, ὅμως τό φῶς τό ἔχομεν καί εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον.

Τί εἶναι τό φῶς εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον καί ποῖα ἡ σχέσις τοῦ φωτός εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον μέ ὅτι ὀνομάζομεν φῶς εἰς τόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον;

Ἐχω πεῖ ὅτι, ἀπό κάποιαν πηγῆν ἐκπηγάει τό φῶς τό ὁποῖον προσκρούει ἐπί ἐπιφανειῶν ἑτεροφώτων, καί, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός αὐτοῦ μᾶς δίδει τήν εἰκόνα, καί ἔχομεν τήν ὄρασιν, τήν αἴσθησιν τῆς ὀρίσεως. Καί εἴχαμεν πεῖ μόνον ἐπιφάνειες μᾶς παρουσιάζει τό φῶς μέσα εἰς τόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον. Πηγῆ τοῦ φωτός εἰς τόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον ἔχομεν τόν Ἥλιον. Ἐτερόφωτον οὐράνιον σῶμα τήν Σελήνην καί μετά, πάλιν ὡς πηγῆ φωτός τό ὅτι ἔχει ἐφεύρη ὁ ἄνθρωπος, ἀναπτῆρες, προβολεῖς, μιά φωτιά κλπ. Στόν Ψυχικόν κόσμον ὅμως εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικό. Τό κάθε τι, κάθε μόριο Ψυχικό, κάθε κύτταρο Ψυχικό, ἐκπέμπει τό δικό του φῶς, γιατί εἶναι φῶς.

Ὅλος ὁ Ψυχικός κόσμος, ἀπό τόν κατώτατον, τό κατώτατον ὑποπέδιον καί πεδίον τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου, τάς κολύσεις, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου πεδίου εἶναι πῦρ, φῶς. Ἡ τό ἕνα ἢ τό ἄλλο ἢ ἀμφοτέρω"

Καί μήπως δέν εἶναι ἔτσι πού παρουσιάζει καί ἡ θρησκεία καί οἱ διάφορες θρησκείες τήν οὕτω καλουμένην κόλασιν ἢ παράδεισον;

Κάθε μόριο, κάθε ἄτομο, ἐκπέμπει φῶς καί δέν εἶναι τό ἐξώτερον φῶς, ἀλλά τό ἐσώτερο φῶς. Ὡστε ὅλα αὐτοφωτίζονται εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον, δέν φωτίζονται κάτι

στούς Ψυχικούς κόσμους από κάποιον Ήλιον, αλλά τό κάθε τι ἔχει τό δικό του φῶς.

Θά μοῦ πῆτε, μερικοί πού ἔχουν ζησει ἢ ἐπισκεφθῆ τούς Ψυχικούς κόσμους μποροῦν νά μᾶς μιλήσουν γιά κάποιον Ήλιον πού μᾶς δίδει πολύ ἢ λίγο φῶς, συννεφιεῖς καί καταστάσεις πού βρίσκωμεν μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, καί νά μᾶς περιγράψουν αὐτούς τούς Ήλιους. Ὁρθῶς, ἀλλά αὐτί εἶναι δημιουργήματα τῆς εἰδωλοπλαστικῆς καί τοῦ ὑποσυνειδήτου αὐτῶν πού τά ἀντιλαμβάνονται. Διδεῖ ὅπως ἔχωμεν πεῖ σέ προηγούμενα μαθήματα εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον, ἕνας ζεῖ εἰς τό Ψυχικόν φυσικόν περιβάλλον καί ταυτοχρόνως εἰς τό δικό του Ψυχικόν ἢ Ψυχονοητικόν κέλυφος, μέσον τοῦ ὁποῦ βλέπει καταστάσεις πού ἔζησε, πού ἐπιθυμεῖ νά ζήσῃ, πού ζεῖ, δηλαδή τήν κλάσιν του ἢ τόν παρίδεισόν του, καί σχεδόν καθόλου δέν ἀντιλαμβάνεται τό Ψυχικόν πεδῖον ἢ ὑποπέδιον μέσα στό ὁποῖον ζεῖ. Αὐτό δέν συμβαίνει μέ τούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ζοῦν μέσα εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, γιατί, λίγο ἢ πολύ, ὅσον καί νά ζοῦν μέσα στές ἔγνοιες καί τές στενοχωρίες τους, ἀντιλαμβάνονται τό φυσικόν περιβάλλον γύρω τους. Δέν συμβαίνει τό ἴδιον ὅμως καί στόν Ψυχικόν κόσμον. Ὁ ἐρευνητής ὅμως τῆς ἀληθείας μπορεῖ νά εἶναι εἰς θέσιν νά συντονισθῆ μέ τό φυσικόν περιβάλλον γύρω του εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον καί ταυτοχρόνως νά ζῆ καί εἰς τόν δικόν του Ψυχονοητικόν κόσμον.

Ἔστε, μιᾶ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἢ ὁποία ἔχει ἀπέλθῃ ἀπό τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον καί ζεῖ εἰς τούς Ψυχικούς κόσμους ἕνα οἰονόηποτε ὑποπέδιον ἢ πεδίον τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου κλάσιν ἢ παράδεισον, ζεῖ σέ δύο κόσμους ταυτοχρόνως, τόν φυσικόν ψυχικό κόσμον, ὅπως τόν ἔχει δημιουργήσει ἡ θεία Διάνοια καί οἱ Ἄρχάγγελοι καί ταυτοχρόνως ἀπό Ψυχονοητικῆν ὕλην μέσα εἰς τόν δικό της κόσμον πού ἔχει δημιουργήσει ἡ ἴδια αὐτοεπίγνωσις πού ἀπέρχεται.

Ποῦ εἶναι τώρα τό Ψυχικόν φῶς;

Παντοῦ μέσα σέ κάθε κύτταρο, ἄτομο Ψυχικῆς ὕλης οὐσίας, ἀλλά, καί στό δικό του κόσμον πού κτίζει ἢ πού ἔκτισεν μιᾶ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, κλάσιν ἢ παράδεισον ἀφοῦ εἶναι ἀπό ὕλην τοῦ κόσμου ἐκεῖνου, ὑπάρχει τό φῶς.

Ἔστε εἰς τούς Ψυχικούς κόσμους πεδία καί ὑποπέδια, ὅλα αὐτοφωτίζονται. Διὰ τί εἰς τόν ἕναν κόσμον στό ἕνα πεδίον, ὑποπέδιον, ἔχω πῶς πολλύ φῶς, λιγώτερο φῶς κλπ., αὐτό εἶναι κάτι ἀντιληπτό καί ὄχι πραγματικό, γιατί, καί ὁ Ψυχικός κόσμος σ' ὅλα του τά πεδία καί ὑποπέδια, ὅπως καί ὁ παχυλός ὑλικός κόσμος εἶναι κόσμοι τοῦ ἀντιληπτοῦ πῶς πολύ παρὰ τῆς πραγματικότητος. Τήν πραγματικότητα πέραν ἀπό τό ἀντιληπτόν, πολύ δύσκολον εἶναι νά τήν γνωρίσῃ μιᾶ προσωπικότης πού ζεῖ σ' αὐτούς τούς δύο κόσμους, καί τώρα μόλις, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐπιστήμη ἄρχισεν νά τήν ἐρευνᾷ.

Ἔχομεν πεῖ ὅτι στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον στούς αἰθερικούς κραδασμούς τοῦ αἰθέρος τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου τούς ἐρμηνεύομεν ὄχι ὅλους σάν φῶς ἀλλά σάν θερμότητα, ἠλεκτρισμό, μαγνητισμό, φῶς, ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, ὑπερύθρους ἀκτῖνες, κλπ., κλπ. σ' ἕναν πολύ πολύ μικρόν ἀριθμόν τέτοιων κραδασμῶν ἐρμηνεύομεν μέ τήν αἴσθησιν τῆς δράσεως σάν φῶς.

Εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον τί ποσοστόν κραδασμῶν ἐρμηνεύομεν σάν φῶς, καί μέ ποῖον μέσον, στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον ἔχομεν τούς ὀφθαλμούς - βλέπομεν μέ τούς ὀφθαλμούς, - εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον μέ τούς ὀφθαλμούς βλέπομεν;

Ὁχι. Βλέπομεν μέ κάθε κύτταρον τοῦ Ψυχικοῦ μας σώματος, ἀλλά μιᾶ καί γνωρίζει τόν τρόπον τοῦ δέχεσθαι ἐντυπώσεις στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον ἢ προσωπικότης ὅταν ἀπέλθῃ καί πάει ἐκεῖ παίρνει τόν γνωστόν τρόπον καί νομίζει ὅτι βλέπει μέσον τῶν ὀφθαλμῶν. Τό ἴδιον κάμνετε καί σεῖς τήν νύκτα ὅταν εἴσθε μέσα στόν Ψυχικόν κόσμον μέσα σ' ἕναν πολύ ζωντανόν ὄνειρον. Βλέπω, καί συγκεντρώνεται τήν προσήλωσιν σας ἐκεῖ πού εἶναι οἱ ὑλικοί σας ὀφθαλμοί. Αὐτό ὅμως ὠτίζω δέν εἶναι ἀναγκαῖον, διότι μπορεῖτε νά δῆτε μέ ἄποιονδήποτε κύτταρο τοῦ Ψυχικοῦ σας σώματος ἢ κύτταρο ἀκτινοβολίας τοῦ ψυχικοῦ σας σώματος. Ἄλλη ἱκανότης εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον.

Καί ἔχομεν πεῖ ὅτι, ὁ χῶρος σχεδόν ἐκμηδενίζεται ἐκεῖ, εἶναι ὁ κόσμος τῶν τεσσάρων διαστάσεων καί ἐπομένως τό φῶς ἐκεῖ δέν εἶναι κάτω ἀπό τούς περιορισμούς τοῦ φωτός πού γνωρίζομεν εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον πού εἶναι κάτω ἀπό τούς περιορισμούς τοῦ Χώρου.

Θέλω διαλογισμὸν εἰς τὸ πῶσον ὁ Χῶρος ἐπηρεάζει τὰς εἰκόνες τοῦ μᾶς δίδει τὸ φῶς εἰς τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον.

Ὡστε, ὅταν ἀνέλθωμεν εἰς τὰ ἀνώτερα πεδία καὶ ὑπεπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου δὲν ἔχομεν πλέον τὴν ἀνάγκην ὀφθαλμῶν διὰ νὰ βλέπωμεν, ἀλλὰ μπορούμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν μὲ κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ βλέπω ἀπὸ ὑποκεινδῆποτε κύτταρο τοῦ Ψυχικοῦ μας σώματος.

Καὶ τώρα ἓνα ἄλλο. Τὸ φῶς ἐκεῖ στὸν Τυχικόν κόσμον δὲν μᾶς δίδει μόνον ἐπιφάνειες ἐπὶ τῶν ὁποίων προσκρούει καὶ ἀντανεκλάται, ἀλλὰ εἰσχωρεῖ καὶ μᾶς δίδει κάτι ἄλλο πέραν τοῦ βλέπω, τὸ ἀντιλαμβάνομαι.

Ἔχετε συνδέσει καμμιά φορά, τὸ βλέπω μὲ τὸ ἀντιλαμβάνομαι; Καὶ κάτι μὲ τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἀνάλογο, εἰς τὸν Νοητικόν κόσμον εἶναι τὸ γνωρίζω, ὑπὸ ἑτέραν ἔννοιαν, καὶ τί ἄλλο εἶναι ἢ γνῶσις παρὰ κάτι σχετικὸ μὲ τὸ Νοητικὸ φῶς.

Στὸ ἐπόμενο μάθημα θὰ ἐρευνήσωμεν πιδ πολὺ τὸ φῶς μέσα στὸν Ψυχικόν κόσμον καὶ στὸν Νοητικόν κόσμον γιὰ νὰ προχωρήσωμεν μέσα στὸ ὑπὲρ φῶς, γιὰτὶ γνωρίζοντας τὰς ἐκφράσεις καὶ ἰδιότητες τοῦ ΘΕΟΥ μέσα στὰς κόσμους ΤΟΥ τῆς Δημιουργίας, ἀρχίζομεν νὰ ἀντιλαμβανόμεσθε τὸν ΘΕΟΝ καὶ νὰ τὸν γνωρίζωμεν.

Ἰ  
"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ἑρώτησις: Πλὴν τοῦ φωτός τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ κραδασμούς τῆς παχυλῆς ὕλης, μήπως τὸ γεγονός ὅτι βλέπωμεν ὀρισμένα ἀντικείμενα ὀφείλεται εἰς κραδασμούς τοῦ αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα ἐκπέμπουν;

Διδάσκαλος: Ὅπωςδῆποτε, διότι, τίποτε δὲν πορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν ἂν δὲν ἔχει μίαν αἰτίαν.

— "Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".